

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejetan za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrť leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrť leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrť leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četrťstopne petič-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se dovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Ivan Aksakov. †

Pretekli ponedeljek končal je mrtvoud plemenito srce, ki je nosilo v sebi blagor in gorjé vsega Slovanstva, umrl je v Moskvi državni svetnik, po vsem slovanskem in neslovanskem svetu slavnoznani časnikar in politik Ivan Sergejevič Aksakov, v 63. letu svoje dobe.

Njegova smrt je velika izguba za Rusijo, kakor tudi za vse Slovanstvo, jednako britko se bode čutila, kakor ob svojem času smrt generala Skobeleva, kajti Aksakov posvetil je in deloval vse svoje življenje za idejo slovansko, katerej je bil takorekoč glavni predstavitelj in katerej je s svojim uplivom pridobil toliko privržencev, da niti premo-gočna vlada ni mogla prezirati njegovega mnenja in mnogobrojne njegove stranke, katera je svoj glavni stan imela v staroslavni Moskvi.

Dobrih 33 let bil je Aksakov delaven v javnem življenju, vedno dosleden v teženju za svojim smotrom, neumorno marljiv v pospeševanju svojih idej, pri čemer ga neso spravile iz tiru niti strogosti vlade, katere je parkrat moral okusiti. Že 1852. l. bil je vsled ovadbe, da je član tajnega političkega društva, ostro kaznovan: odvzela se mu je pravica, uredovati kak časopis v Rusiji in naložilo se mu je, da mora vse rokopise izročiti cenzuri v Peterburgu.

Ta kazen ni bila dolgotrajna. Kakor pri nas po Magenti in Solferini, isto tako so se v Rusiji po krimski vojni notranje razmere predrugačile, potegnili je svobodnejša sapica in časnikarstvo smelo je dihati prosteje. Nasledki neso izostali. Pričelo je živahno gibanje, pri katerem je imel Aksakov jako odlično ulogo. Mej raznimi podjetji, katerim je bil on član, deloma tudi vodja, imenovati nam je društvo „Obščestvo slavjanofilov“, ki je 1855. leta zopet smelo se oživeti in si je pozneje nadelo ime „Moskovskij slavjanskij blagotvoriteljnij komitet“.

Koliko moč je to društvo imelo, videlo se je za srbsko-turške in pozneje za rusko-turške vojne. Prostovoljce, ki so kar v tolpah prihajali v Srbijo na boj proti Turkom, preskrbovalo je z novci in z orožjem, na milijone rubljev žrtvovalo je za osvobojenje Jugoslovanov, in cele baterije Kruppovih kanonov postavilo je na bojišče, kajti poleg bogatih

Moskovskih trgovcev in milijonarjev podpirala je vsa Rusija rečeno društvo, kateremu na čelu bil je baš Aksakov.

L. 1878. pa je Aksakov v napominanem društvu, imel govor, v katerem je poudarjal, da je Berolinska pogodba za Rusijo maločastna, da so diplomati pokvarili, kar je ruski meč ustvaril. Ta ostri govor izzval je nemilost carja Aleksandra II. Aksakov moral je v prognanstvo v Tambov, društvo pa so razpustili in do današnjega dne še neso dovolili, da bi se v Moskvi zopet uživotvoril „slavjanskij blagotvoriteljnij komitet“.

Pozneje bil je pomiloščen in za vlade sedanjega carja začel je Aksakov, ki se je že poprej poskušal na časnikarskem polji — izdaval je najprej „Moskvo“, potem pa „Denj“, slednji bil je prvi ruski politički list, ki je prihajal tudi na Slovensko — izdajati nov list „Russj“, ki se je odlikoval po korenitih člankih in razpravah in v katerem se je vedno in jako odločno zagovarjala samo-svoja politika glede orijenta.

Zanimivo je, da je bil Aksakov skoro jedini ruski politik, ki je odobral Plovdivski prevrat, jedini pa tudi, ki je trdil in izrecno pisal, da ruska vlada ne tira prave slovanske politike, da se narod ruski in drugi Slovani s to politiko ne strinjajo, da, pred kratkim obsodil je jako strogo ruske diplomate, zahtevajoč, da se posadé na zatožno klop.

Za te izjave dobil je od carja ukor in naravno je, da mu diplomatje, katere je nazival izdajice, neso bili posebno naklonjeni, da je torej za svoje nazore moral marsikaj trpkega prebiti. Kakor se zatrjuje, so rečeni dogodki in silna razburjenost zaradi dogodkov ob Balkanu pospešili njegov konec. Umrl je za srčnim mrtvoudom, ki je v življenju časnikarskem jako navaden.

O njegovem življenju in delovanju bi bilo še velemnogo pisati, a razmere nam tega ne dovoljujejo, kajti nadejamo se, da nas bode itak že kdo pisano gledal, da smo umršemu velikemu slovanskemu rodoljubu napisali skromni ta nekrolog. Saj je znano, da nekaterim krogom ne ugaja slovo „Slovan“, druge razburja beseda „pravoslaven“, tretjim pa presedata oba navedena pojma.

Zategadelj in ker smo preverjeni, da večina čitateljev Aksakova itak tako dobro pozna, da bi ne znali nič novega več povedati, zaključujemo ta

članek z željo, da bi nam osoda dala njemu jednakih rodoljubov slovanskih, in s klicem:

Večen mu spomin!

Deželni zbor kranjski.

(XVI. seja dne 19. januarja 1886.)

(Konec.)

Poslanec Faber potrjuje Dežmanu, kar je slednji zanikaval, da je prav lahko vzgojevati v gozdnih drevesnicah isto tako sadno drevje, da je tedaj trditev Dežmanova popolnem neumestna.

Poročevalec dr. Poklukar ostro graja delovanje učitelja kmetijstva na učiteljišči Ljubljanskem. Pravi sicer, da se ne more naslanjati na avtentična poročila, ker učiteljska pripravnica Ljubljanska ne izdaje letnih poročil, tedaj morajo njemu služiti le privatna poročila. Profesor, ki poučuje na tako važnem zavodu kakor je učiteljska pripravnica, ni strokovnjak. Jako malo se peča s kmetijo na vrtu za to odločenem dotični učitelj ali profesor, tudi malo s sadjarstvom in treba je učitelje ljudskih šol pošiljati v posebne tečaje vinarske in sadjarske šole na Slap, da se vsaj nekoliko v kmetijstvu in sadjarstvu izvezbajo, kajti na učiteljišči se tega pod takim vodstvom in takim učiteljem neso priučiti mogli. Vrt c. kr. učiteljstva je popolnem zapuščen, na njem raste krompir itd. Zadnji čas je tedaj, da se neuspešno delovanje tega učitelja kar najhitreje odpravi in da se namesti po tolikih prošnjah vendar že strokovnjak, da ne bode treba deželi imeti novih stroškov za pošiljanje učiteljev na Slap. Govornik konečno prosi g. deželnega predsednika, naj bi se prav gorko potegnil za to, da Ljubljansko učiteljsko izobraževališče vendar jedenkrat dobi strokovnjaškega učitelja v kmetijstvu.

Vsi predlogi gospodarskega odseka se vsprejmo, tudi zadnji, tikajoč se neuspešnega delovanja učitelja Linharta na tukajšnjem učiteljišči. (Sedaj bode menda vendar tega rovanja konec, kakor tudi njegovih, slovenski narod blatečih dopisov v „Triester Zeitung“, „Tagespost“ in „Neue Freie Presse“ ali kali? Op. por.)

Prošnja županstva v Črnomlji za cenejšo sol izroči se vladi, da se na isto ozira. Poslanec Dev nasvetuje, da se naprosi vlada, naj osnuje zalogo za prodajo soli po nižji ceni v Črnomlji in Metliki,

LISTEK.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman.

(Spisal Charles Nodier, poslovenil Jos. Kržišnik.)

XI.

(Dalje.)

Gospa Albertova je redkokedaj vsprejemala družbe, ker je opazila, da takšna razvedriva, sestojča najnavadnejše v tem, da se ljudje mej soboj formalno pozdravijo ter poklonijo, malo prija Tonici. Toda baš ta večer pričakovala je proti svojemu običaju precej mnogobrojno družbo, prihajajočo malo da ne v istem časi kakor ona. Že se je govoric o baš pripetivšem se čudnem dogodki razširila mej posamične čete ljudij na trgi svetega Marka in obče mnenje, Lotarju vedno prijazno, osvetljevalo je njegovo vedenje na najugodnejši način. Beneški narod, na videz najpokornejši in naj-sposobnejši, da se vklene v robstvo, ta tako ponižni, tako pohlevni, svojim gospodom toliko dobrikajoč se narod, ljubi morebiti najbolj mej vsemi

narodi svobodo; in v tej dobi javnih viharjev, ko je oblast negotova šla iz roke v roko, kakor je hotel slučaj, oprijemal se je z navdušenjem vsega, kar je kazalo, da mu zagotovi nezavisnost ali da jo obrani, ko ni bilo trdnih uredob. Najrahlješe žaljenje varnosti posamičnika je vznemirilo, vzburilo temnegledo mu nezaupljivost, v najzakonitejših dejanjih oblastva opazi je mnogo neraje ono, kar je storilo, da vzdrži njegovo varnost, nego ono, kar bi moglo kedaj storiti, da jo uniči. Ime Ivana Zbogarja je doslulo v Benetke kakor ime opasnega in strašnega človeka, ali on jih ni nikoli plašil, ker je njegova četa, premalo številna, da bi se osmelila napasti toliko mesto, razbojnikovala in pustošila, kakor mu je očital glas, samo po nekaterih vaseh trde zemlje; a njim so bili stanovniki Lagunov tako tuji, kakor bi jih bila ločila neizmerna morja. Zbogarjevec po tem takem ni bil sovražnik Benetkam; zato se je Lotarjevo dejanje sploh sodilo samo kakor tak čin njegove energične plemenitosti, kakeršni so se zdeli povse naravni njegovemu značaju in kakeršni so mu že pridobili nagnenje nižjih slojev in spoštovanje vsega sveta.

Umevno je, da se je razgovor mej gosti gospé Albertove sukal o tem predmeti kljubu vidnej zadregi Lotarjevej, ker njegova pohlevnost ni mogla čuti ni najmanjše hvale brez nestrpljivosti. A nič ni kazalo, da bi skoro prestali meniti se o tem, kar bi bilo neizmerno ustreglo zanimajočej jih osobi. Tonico, videčo, kako mu je to neugodno, mučilo je to; radi tega obrne naglo razgovor na drugo, dogodku menj prijazno stran, da bi vzljajšala Lotarju težo neprijetnega mu občudovanja.

— Toda, pravi smehljaje se, če bi se bil gospod Lotar varal o človeki, za katerega se je tako blago žrtvoval, če bi se bilo slabo mnenje, katero ima o redarjih, ta pot motilo, če bi se mu bila pripetila nesreča, da bi bil zaprečil dejanje pravice, kar je vedno napačno, ter se uprl zakonom zato, da bi oprostil zaslužen kaznen kakega krivca, kakeršnega zameta vsa človeška družba, da bi bil poslal v prestrašeni svet nazaj kakega grozodeja, živčega samo v zločinstvovanje; če bi bil osvobodil kakega tovariša Ivana Zbogarja . . . ali kar stresem se, če pomislim na to, Ivana Zbogarja samega . . .

(Dalje prib.)

razgovoru, tedaj pa so bili zbrani v stranskih sobah možje v tehtovitih razgovorih o slovenskih razmerah, o cilji naroda našega in o namerah narodne politike. Ta večer obiskalo je posebno mnogo Hrvatov, kateri so tudi društveniki, našo čitalnico. Vrstila se je napitnica za napitnico, sklepalo in utrjevalo se je prijateljstvo mej Slovenci in Hrvati, napivalo se je slogi mej obema narodoma in združenemu delovanju, kratko: bil je večer pobratimstva. In na podlagi tega pobratimstva nadejamo se, da nam bode možno storiti mnogo hasnovitega za mili naš narod.

Iz Komende 8. februvarja. [Izviren dop.] Najstareji ljudje ne pomnijo, da bi bil kdaj sneg napravil toliko škode, kakor letos. Kolikor daleč seže spomin, se ne ve, da bi zadela naše gozde takšna neizgoda. Nihče si ni domišljjal — kaj takega. Res je palo v začetku za komolec snega — in ko mu je drugi pripal, bil je marsikateri posestnik primoran pobriniti se, da spravi gorostasno sneženo težo raz strehe — toda gozd — komu se je sanjalo kaj takega?

Čudno in bridko je gledati strašni polom v gozdih. Na tisočine ravnih debel leži po tleh, tu je s korenoma izruvan čvrsti bor — ondi strli kvišku odlomljeno deblo jelkino — tam se uklanja teži vitka breza ali šibki hrast. Razmetano je vse navskriž — kakor bi si bila kaka nevidljiva zlobna moč prisvojila oblast nad nedolžnimi rastlinami zemlje! Ni čuda tedaj, da si ljudstvo, ki tako že vsako nenaravno reč pripisuje zlobnej moči, misli, da je letel zmaj, „lintvern“ — ter le on — pozročil uimo! Pripisuje pa tudi to onemu prorokovanju „Quando Marcus paschabit“ itd., ki ima baš letos pokazati, kaj je na njem.

Gozdi naši so uničeni. Koliko sto in sto voz drv bode zvozil marljivi kmetič na svoj dom, in ko poidejo — tedaj prišel bode na vrsto zopet gozd — toda kaj se hoče? Kje naj seka, ko le tu pa tam stoji še kako deblo. Cena drvam bila je že sedaj jako visoka in še višji bo postala v teku nekaterih let. Gozdi sami ne doraščajo dovolj — malo jih je zaraščenih, kajti lesokupci in lesena kuga, izvirajoča od njih, jih je vzela! In sedaj prišla je nad nje še vremenska neizgoda, ki bode imela gotovo bridke nasledke za naš kmetijski stan.

A. M—č.

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 9. februvarja.
(Dalje in konec.)

O nasvetu stavbinskega odseka oziroma poročevalca odbornika Potočnika, poprime besedo odbornik in načelnik odbora za osuševanje barja gospod Trtnik ter v daljšem govoru pravi, da ni v narodno gospodarskem oziru za kranjsko deželno toli važnega vprašanja, katero bi tako globoko segalo v koristi barjanov in Ljubljanskega mesta, nego je rešitev predloga, kako naj bi se latvica preobile vode iznebila, kako naj bi se barje osušilo. Da država nikakor ne misli v tej zadevi križem rok držati, razvidno je iz tega, ker je dobrohotno vse preiskave o tej zadevi podpirala z obljubo, da hoče vse storiti, da se ta zadeva kmetijstvu in deželi v korist povoljno reši. Inženjer Podhagski je po naročilu kmetijskega ministerstva dva načrta v to svrbo izdelal. Podhagski je predlagal, naj se struga Cesarskega grabna ne poglobi, marveč struga Ljubljani. Da pa mesto ob mali vodi na suhem ne ostane, treba je Cesarskemu grabnu zatvornice, po kateri bi se voda skozi mesto napeljevala. Zatvornica bila bi samo ob veliki vodi odprta. Kmetijsko ministerstvo krenilo je vsled neutemeljenih predsodkov Podhagskega na nasprotno stran, na predloge, ki se tudi s faktičnimi tukajšnjimi razmerami popolnem ujemajo. I močvirski odbor strinja se popolnem z ministerstvom na načrt. Ta načrt nema nepotrebnih zgradb, kakor je n. pr. predlagal inženjer Podhagski velikansko zatvornico pri Gruberjevem kanalu, ki bi stala 65.400 gld. Ministerstvo želi, da se zniža profil za 0.589 m pod profil, kateri je Podhagski nasvetoval, torej ni toliko razločka, kolikor hruma o tej zadevi. Vsled tega se hiše na Ljubljanskem obrežji zidane, ne bodo pogrezovale v strugo Ljubljani. Saj se delajo drugod pod mestom, pod mestnimi palačami, celo železnične proge, kakor v Londonu, pod mogočno reko Themso, a ni bilo slišati, da bi se bilo kaj pogreznilo. Ne le barjan, katerega posestvo bi pridobilo gotovo 200% vrednosti, temveč tudi glavno mesto Ljubljansko bi se vsled osu-

šenja barja, kakor je ministerstvo nasvetuje, jako ukrepilo. Leto na leto očita se Ljubljanskemu mestu vsled povodenj in vednih meglâ nezdrava leža, tujci se mesta ogibajo, iščejo rajši druge kraje, ter puste denar drugej, mesto da bi ga dobil meščan Ljubljanski

Govornik potem razlaga prednosti ministerstvega načrta, koristi, ki bi navstale za Ljubljano v zdravstvenem oziru, večjo vrednost barjanskega ozemlja, vsled katere bi barjan tudi davke laglje plačeval, in poudarja dolžnost Ljubljančanov, da tako, kakor drugod po drugih mestih, tudi kaj store v prosep okolici. Kar se stori za okolico, stori se za mesto samo, da, tisočero bi vračalo. Skrajni čas bi tedaj bil, da razumništvo Ljubljansko pokaže, da mu je napredek soseda kmetovalca pri srci, da ve, da bogata okolica tudi mesto bogati.

Govornik g. Trtnik konečno naglašuje, da je čas zdaj, da mestni zastop pokaže, da mu je mar za blagor slovenskega kmetovalca in najbližnjega soseda — barjana — in da mu hoče pomagati iz velike bede. Zato nasvetuje proti predlogom stavbinskega odseka, naj mestni zastop izjavi, da je pripravljen za zidanje in uravnavanje nabrežij in sploh za izpeljavo črteža za osuševanje Ljubljanskega barja, dovoliti v obrokih, ki se pozneje določijo **50.000 gld.**

Odbornik dr. vitez Bleiweis-Trsteniški meni, da stavbinski odsek ni predlagal, da se sploh neče udeleževati melioracije Ljubljanskega barja. Vsa stvar bode, predno pride v tek, trajala še dolgo, a govornik jo zmatra v prvi vrsti za državno in deželno zadevo. Država ima največ interesa pridobiti rodovitne zemlje. Zdravstvene razmere, da ne bi bilo megle v jeseni in spomladi, se ne bodo po osušenju barja tako zboljšale, kakor je predgovornik naglašal. Vprašati pa se mora: kje bode Ljubljansko mesto vzelo tako velikansko svoto, kakeršna se zahteva? Izreči je pač pripravljenost, a predno državni zbor v tej zadevi ne sklene zakona, se pač ne gre vezati.

Odbornik Gogola nasvetuje, da se v dotičnem dopisu na vlado, zakaj se zdaj ne dovoli prineska za osuševanje barja, da je pa pač mestni zbor pripravljen, prikladati za to delo motivira.

Odbornik Trtnik opomni, da bi za izpeljavo predloženega črteža za osuševanje barja donašati imela dežela kranjska 76.000 gld., država 70.000 gld., Ljubljansko mesto 10.000 gld., posestniki na barji pa 60.000 gld.

Odbornik Pakič opomni, da je država jako mnogo žrtvovala za urejenje voda na Gališkem, zakaj bi tudi za Kranjsko nekoliko ne storila, saj bode le ona imela konečni dobiček.

Poročevalec Potočnik zagovarja nasvete stavbinskega odseka in pravi, da je država samo za črtežo o uravnavi voda na Gališkem plačala 1.500.000 gld. Na Kranjskem bi se po osuševanju Ljubljanskega barja pridobilo najmanj 30.060 oral itd. V obče pa to vprašanje danes še ni godno.

Pri glasovanju vsprejme se odsek predlog.

Odbornik Potočnik poroča v imenu stavbinskega odseka o pozivu društva „Donau-Verein“ zaradi udeležbe pri II. mejnarodnem kongresu za pospeševanje trgovskega brodarstva na rekah in kanalih. Poročevalec naglašuje, da bi se Sava do Črnuč lahko priredila za brodarstvo in jako obširno opisava svoje študije v tej zadevi. Sklene se pa, ker sta deželni odbor in trgovinska zbornica dobila jednaki vabili, da se prepusti tema korporacijama, da uredita potrebno, da bode i Kranjska, pri tem nikakor ne malo važnem posvetovanju zastopana.

Odbornik Ledenik poroča o mestnega magistrata nasvetu, da bi se mestni redarstveni straži odmerila nagrada za izredno službovanje. Poročevalec pravi, da je g. policijski komisar naznanil, da je v soboto in nedeljo, ko je bilo prej največ tatvin in tepežev v mestu, pritegnil vseh 19 mož mestne straže v službo in vsled tega so se tatvine zmanjšale, pretepi pa zelo omejili, kar mora biti prebivalstvu gotovo povoljno.

Vsled tega se nasvetuje, da se dovoli za izredno mučno delo, ko neso nekateri po tri noči spali, vsem 19 stražnikom za čas od 30. avgusta do konca decembra nagrade 246 gld., kar mestni zbor brez razgovora jednoglasno odobri.

Odbornik dr. vitez Bleiweis Trsteniški poroča o lekarničnih računih glede zdravil za mestne uboge v II., III. in IV. kvartalu 1885 l., obrnilo se je zastran zapisavanja zdravil za uboge nekoliko na bolje, a še zmirom je v škodo svojemu pravemu

poslovanju zapisal mestni fizik dr. Kovač 1543 deloma jako dražih zdravil, dočim sta mestna zdravnik dr. Ambrožič in dr. Illner zapisala skupno le 622. Dotični stroški se odobre, mestnemu uradniku Brađiški za natančno pregledovanje računov o dotičnih zdravilih dovoli se pa brez ugovora primerna nagrada. Potem se javna seja sklene.

Domače stvari.

— (Deželni predsednik baron Winkler) pripeljal se je danes zjutraj s kurirnim vlakom z Dunaja v Ljubljano.

— (Glede „Rudolfinuma“) dobili smo danes pritožbo zaradi napisov. Napisi na razstavljenih predmetih delajo se tako, da se razen mnogokrat nepravilnega in drobno pisanega slovenskega imena, katero je vrhu tega na zadnjem mestu, vse drugo nemški piše in razklada. Stroškov za nove napise bode baje nad 1000 gold. Gospodje, ki imajo v tej zadevi besedo, naj se pravočasno oglašé.

— („Gautsch-Fieber“) imenuje se nova bolezen, ki pobira svoje žrtve izključno v učiteljskih krogih. Kakor trdijo hudomušniki, oboleva je v Ljubljani prvi in jedini za to boleznijo g. Blaž Hrovath, ravnatelj na učiteljski, ko je čul in čital, da pride naučni minister Gautsch v Maribor, potem v Celje in naposled, ker ni daleč, morebiti tudi — v Ljubljano.

— (Prvi občni zbor Celovške podružnice sv. Cirila in Metoda) bode prihodnji torek 16. dan t. m. v hiši katoliških rokodelskih pomočnikov ob 7. uri zvečer.

— (Izgubila) se je diploma častnega uda Ormoškega učiteljskega društva g. inspektorja Rannerja. Kdor to diplomu najde, naj jo blagovoli zase obdržati.

— (5 ustanov po 300 gld.) razpisanih je na živinozdravniškem zavodu na Dunaji in sicer za prosilce s Štajerskega, Koroškega, Kranjskega, Primorskega, Tirolskega in Solnograškega. Prošnje do 1. marca t. l. na ministerstvo za uk in bogočastje.

— (Vabilo) k veselici, katero priredi Senožeška čitalnica v nedeljo dne 14. svečana 1886 v prostorih gospoda Andreja Mušiča. Spored: 1. „Slava Slovincem,“ poje zbor. 2. S. Gregorčič. „Domovini,“ deklamacija. 3. „Nočni mir,“ poje kvartet. 4. „Pes in mačka“, veseloigra v jednem dejanju. 5. Hajdrih. „Pod oknom“, poje kvartet. 6. „Stari Kranjec“, deklamacija. 7. „Pod prozorom,“ poje kvartet. 8. Licitacija. 9. Ples. Pri plesu, kakor mej posameznimi točkami svira izvrsten kvintet Uhligov. Začetek ob pol 8. uri zvečer. Ustopnina 50 kr. za osobo. Obitelj 1 gld. Odbor.

— (Vabilo) k veselici, koju priredi Ormoška čitalnica v svojih prostorih v nedeljo dne 14. februvarja 1886 Vspored: A. Županova Micika. Kratkočasna igra s petjem v dveh dejanjih. Po Linhartovi v Ljubljani prvokrat leta 1790 igrani. predelal dr. Janes Bleiweis. B. Tombola. C. Prosta zabava. Začetek ob 6. uri zvečer. Udi so ustopenine prosti, neudi plačajo 20 kr. Odbor.

— (Posojilnica v Črnomlju) imela je v času od 1. aprila do 31. decembra 1885, to je v prvih 9 mesecih svojega delovanja 6452 gld. 24 kr. dohodkov in 6018 gold. 22 kr. stroškov, tedaj 12470 gld. 46 kr. skupnega prometa. Občni zbor, h kateremu se udje vabijo, bo dne 21. februvarja t. l. ob 3. uri popoldne. Na dnevnem redu je poročilo o stanju posojilnice in o računu za 1885, volitev načelstva in posamezni nasveti.

— (Na učiteljski v Koprju) razpisana je služba suplenta za zemljepisje in zgodovino z nemškimi in slovenskimi učnim jezikom.

Telegrami „Slovenskemu Narodu.“

Celovec 10. februvarja. „Klagenfurter Zeitung“ zopet zaničava v časnikih priobčeno vest, da bi se bila za Koroško izdala jezikovna naredba.

Dunaj 11. februvarja. „N. fr. Presse“ in „Tagblatt“ dobila sta iz Belegrada izvestje, da se je zaukazala demobilizacija srbske vojske. „N. fr. Presse“ sama priznava, da ta vest oficijalno še ni potrjena.

London 11. februvarja. Noč bila je mirna, brez izgredov. Policija razgnala je brez težav množico, ki se je nabirala v Deptfordu in na drugih krajih. Strah ponehava.

